

HỒI THỨ BỐN MƯỜI CHÍN

THẠCH PHU NHÂN KỂ LẠI TÍCH XƯA

Xung Hư ra chiêu thức này là một chiêu liều mạng. Phép cầm nã của phái Thượng Thanh là một trong những tuyệt công về võ học trong bản phái. Ngờ đâu hai tay lão vừa chạm vào huyết đạo Thạch Phá Thiên liền bị nội lực của chàng hất ngược lại khiến cho người lão suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

Lực đạo của Xung Hư càng mạnh bao nhiêu thì sức hất lại càng mạnh bấy nhiêu, lão thấy mình không thể đứng vững được mà ngồi xuống thì mất mặt.

Thiên Hư đạo nhân vọt người về phía trước đưa tay ra đẩy vào vai Xung Hư để cho sức hất lại giảm bớt đi.

Xung Hư phải nhảy tung người lên rồi mới đứng lại được. Mặt lão xám ngắt không còn chút huyết sắc.

Thiên Hư đẩy Xung Hư sang một bên rồi rút trường kiếm ra nói:

-Quả nhiên người anh hùng xuất phát ngay từ buổi thiếu niên, bản đạo rất lấy làm bội phục. Bây giờ bản đạo muốn lãnh giáo mấy chiêu nhưng e rằng tuổi già sức kém không phải là tay đối thủ của các hạ.

Thiên Hư nói xong từ từ phóng kiếm ra.

Thạch Phá Thiên vung đao lên gạt, bỗng thấy kinh lực vận vào lưỡi đao bị tiêu tan không còn một chút nào.

Nguyên Thiên Hư biết nội lực của Thạch Phá Thiên rất lợi hại, lão sử chiêu kiếm này để hóa giải nội lực đối phương.

Nhưng chính tay lão bị rung mạnh đến tận nhức. Trước ngực cũng thấy ngấm ngầm đau thì ngấm ngầm kinh hãi, chỉ sợ mình bị nội thương.

Đến chiêu thứ hai, Thạch Phá Thiên lại vung đao lên gạt. Lão không dám phá nội kinh của đối phương mà chỉ chênh chếch đâm tới.

Thiên Hư tuy đã sáu chục tuổi mà chân tay mau lẹ chẳng kém gì hồi niên thiếu, lão ra chiêu lại càng mãnh liệt lợi hại.

Hai người tỷ đấu mới trong khoảnh khắc đã qua lại hơn hai chục chiêu. Đao phong kiếm khí không ngớt vọt ra ngoài. Những người bàng quang vây quanh mỗi lúc một dần rộng vòng ra, bọn Linh Hư hai người đứng giám thị vợ chồng Thạch Thanh để ngăn ngừa không cho hai ông bà ra tay viện trợ Thạch Phá Thiên. Nhưng chúng thấy Thiên Hư cùng Thạch Phá Thiên tỷ đấu kịch liệt, cũng không tự chủ được, để mắt chăm chú nhìn vào trường đấu.

Thạch Phá Thiên sử dụng pháp mà chàng sáng lập ra mỗi lúc một thông thạo hơn. Nội lực theo đó mà gia tăng.

Thiên Hư lúc đầu còn chống chọi được, nhưng mỗi lần chiết giải chiêu thức của đối phương thì kinh lực đối phương lại mạnh thêm một phần tựa hồ không biết tới đâu là cùng tận, không bao giờ khô kiệt.

Kiểm chiêu của lão tuy chiếm được thượng phong nhưng hai chân mỗi lúc một bả hoải, cánh tay mỗi lúc càng thêm tê nhức. Càng đón đỡ nhiều càng thấy khó khăn hơn.

Lúc này vợ chồng Thạch Thanh đã nhìn rõ nếu còn tiếp tục đấu nữa thì Thiên Hư tất đi đến chỗ thất bại. Nhưng nếu lên tiếng ngăn trở cậu con thì khác nào bảo chàng nhường nhịn một cách công khai và làm tổn thương đến thể diện Thiên Hư. Hai người không biết làm thế nào nên trong lòng nóng nảy vô cùng.

Thạch Phá Thiên càng đấu càng hăng, những chiêu thức của chàng mỗi lúc một áp bức đối phương.

Đột nhiên mọi người thấy đầu gối bên phải Thiên Hư nhũn ra cơ hồ khụy xuống. Lão gắng gượng chống đỡ. Sắc mặt biến đổi rất nhiều.

Thạch Phá Thiên cũng đã nhìn rõ đối phương kém thế, liền nhớ tới lời A Tú lúc ở trên đảo Tử Yên từng dặn chàng : “ Khi nào Thiên ca động thủ với ai thì nên ra tay nhẹ đòn. Hễ tha người được thì tha ngay.”

Thạch Phá Thiên nhớ tới lời dặn này thì đồng thời trước mặt chàng lại hiện ra con người thuần hậu ôn nhu. Lập tức chàng cầm ngang lưỡi đao hất về phía trước.

Thiên Hư thấy chàng đẩy đao tới mà luồng kinh phong làm cho mình khó thở, lão vội lùi lại hai bước. Chân đi loạn choạng người lão đảo. Lão than thầm:

-Gã mà con tiến thêm hai bước nữa thì mình sẽ mất hết khí lực.

Nhưng lại thấy Thạch Phá Thiên phóng đao về mé tả ra một hư chiêu. Chàng thu đao lại đâm về quảng không mé hữu. Chàng lại xoay đao nhắm vào trước mặt mình rồi đưa thẳng lưỡi đao bổ xuống.

Cả ba chiêu này đều là hư chiêu. Nhưng nội lực chàng phóng ghê gớm quá hất tung cát bụi bay lên mờ mịt.

Thiên Hư thở lên hồng hộc. Lão còn đang kinh dị thì thấy Thạch Phá Thiên thu đao về lùi lại hai bước đứng yên. Chàng nói:

-Kiếm pháp của đạo trưởng vô cùng tinh diệu, tại hạ khâm phục vô cùng. Bữa nay khó lòng phân thắng bại được. Vậy ta ngừng tay thôi rồi cùng nhau đi đến chỗ hòa hảo nên chăng.

Thiên Hư tựa hồ không tin ở tai mình. Lão đứng ngẩn người ra không biết nói sao.

Mọi người thấy Thạch Phá Thiên lùi lại một bước, ôm đao đứng yên, kiểu cách tuyệt diệu vững như núi Thái sơn mà kinh khí phát huy ra toàn thân, bất giác đều nổi lên những tiếng reo hò ca ngợi.

Thạch Thanh tửm tửm cười. Bây giờ y mới trút bỏ được mối lo âu chẳng khác chi cất được gánh nặng.

Mẫn Nhu thì vui vẻ lộ ra ngoài mặt, bà hôn hờ tươi cười.

Cả hai vợ chồng thấy võ công con mình rất cao thâm cũng đã khoan khoái trong lòng. Hai người còn vui mừng hơn nữa ở chỗ lúc chàng sắp thắng đến nơi lại biết rút lui nhường bộ, rất hợp ý vợ chồng y không bao giờ cạm tàu ráo máng với ai.

Mẫn Nhu quát lên:

-Thằng nhỏ ngốc dại kia ! Người nói cái gì mà đao trưởng với tại hạ ? Sao không kêu người bằng sư bá và tự xưng là tiểu đệ ?

Bà quát câu này lời lẽ ra chiều khó chịu mà thực tình bà rất vui mừng. Lòng người từ mẫu được an ủi không bút nào tả xiết.

Thiên Hư thở phào một cái rồi than rằng:

-Trên sông Trường Giang làn sóng sau xô làn sóng trước, chúng ta già mất rồi không làm gì được nữa.

Mẫn Nhu cười nói:

-Hài tử ! Người đã phạm tội với sư bá, mau tiến ra bái tạ đi.

Thạch Phá Thiên vâng lời bỏ thanh đơn đao xuống, kính cẩn tiến ra xá dài một cái.

Mẫn Nhu rất lấy làm đắc ý. Bà nói:

-Chưởng môn sư ca ! Đây chính là đứa con hổ xược của vợ chồng tiểu muội. Từ thuở nhỏ gã thiếu bề gia huấn nên phạm lỗi lầm. Xin sư ca miễn trách cho.

Thiên Hư không khỏi kinh hãi nói:

-Té ra là lệnh lang ? Thảo nào, thảo nào ! Trước sư đệ đã nói là lệnh lang bị người cướp đi, vậy đó chỉ là ngôn truyền không đúng sự thật ?

Thạch Thanh đáp:

-Tiểu đệ khi nào dám dối trá sư huynh ? Nguyên thằng nhỏ này bị người cướp đi thiệt. Tiểu đệ cũng chưa hiểu gã làm thế nào mà thoát hiểm được. Trong lúc vội vàng tiểu đệ chưa kịp hỏi lại.

-Thế thì phải rồi. Bản lãnh của gã như vậy thì việc thoát thân cũng chẳng khó gì. Có điều võ công của hiền lang không phải là do sư đệ cùng sư muội truyền cho, đồng thời đao pháp của gã cũng chẳng có mấy chiêu số về kiếm pháp của phái Tuyết Sơn. Song nội lực gã thì thiệt là ghê gớm không biết đến đâu mà lường. Nhất là chiêu thức cuối cùng của gã, tiểu huynh ít thấy trong võ lâm.

Thạch Phá Thiên nói ngay:

-Phải rồi chiêu đó tiểu điệt học được của A Tú. Nàng bảo khi nào gặp người đánh không lại mình thì nên để ý nhẹ đòn. Hễ tha được tất tha, ngay chiêu thức đó kêu bằng “Bằng Xao Trắc Kích”, vừa nhượng bộ đối phương lại vừa giữ mình không để đối phương đả thương.

Thạch Phá Thiên vốn là người ngay ruột thẳng, chàng nói thao thao bất tuyệt chẳng nề nang gì.

Thiên Hư sắc mặt lúc đỏ hồng lúc trắng bột ra vẻ bề bàng không biết ẩn vào đâu cho được.

Thạch Thanh nói :

-Câm miệng ngay ! Mi nói gì lắm thế ?

Thạch Phá Thiên vội đáp:

-Dạ ! Cháu không dám nói nữa. Nếu cháu sớm nghĩ đến hai bàn tay có chất độc mà cột lại từ trước và chỉ dùng đơn đao động thủ cùng người thì không đến nỗi ...

Chàng nói tới đây chợt nghĩ ra nếu mình thừa nhận đã đánh chết Thông Hu, Chiêu Hư thì nhất định sẽ phải rắc rối, chàng liền im lặng không nói nữa. Nhưng Thiên Hư đã run lên, hốt hoảng chất vấn:

-Bàn tay người có chất độc ư ? Hai vị đạo trưởng Chiêu Hư và Thông Hư trúng phải chất độc của người mà chết phải không ? Hai tấm bài đồng phải chăng do người đã lấy cắp ?

Quần đạo đã tra gươm vào võ. Bây giờ nổi lên những tiếng loảng xoảng. Họ lại rút trường kiếm ra.

Thạch Phá Thiên thở dài đáp:

-Cháu vốn không có ý sát hại các vị đó. Chẳng ngờ vừa giơ tay lên các vị đã ngã lăn ra không nhúc nhích được nữa.

Xung Hư tức giận đến cực điểm nhìn Thạch Thanh lớn tiếng hỏi:

-Thạch sư đệ ! Chuyện này bây giờ làm thế nào ? Sư đệ nói cho ta hay !

Thạch Thanh rồi ruột như bong bóng. Y ngoảnh đầu nhìn lại thấy Mẫn Nhu nước mắt chạy quanh, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ, nhưng y cũng đánh bạo đáp:

-Ta phải lấy nghĩa khí sư môn làm trọng. Thằng súc sinh này đến đâu gieo tai rắc họa đến đó. Vợ chồng tiểu đệ không thể che chở được. Xin chưởng môn sư ca xử trị cho.

Xung Hư nói:

-Hay lắm !

Lão vung trường kiếm lên muốn tiến lại giáp công.

Mẫn Nhu vội nói:

-Khoan đã !

Xung Hư nhìn bà bằng con mắt lạnh lùng hỏi :

-Sư muội còn muốn nói gì nữa ?

Mẫn Nhu đáp bằng một giọng run run :

-Hai vị sư huynh Chiêu Hư và Thông Hư hiện giờ chưa chết, may ra còn cứu được không chừng ?

Xung Hư ngửa mặt lên trời cười khàn khàn nói :

-Hai vị sư đệ đã trúng phải chất kịch độc như vậy, khi nào còn có hy vọng sống được ? Sư muội nói đùa chẳng ?

Mẫn Nhu biết là vô vọng rồi, bà nhìn Thạch Phá Thiên hỏi:

-Hài nhi ! Trong lòng bàn tay hài nhi có chất độc gì vậy ? Liệu còn cách nào giải trừ được không ?

Bà vừa hỏi vừa chạy đến bên chàng nói tiếp:

-ta chắc rằng trong túi áo hài nhi có thuốc giải.

Bà giả vờ đưa tay ra mò vào túi áo chàng, nhưng nói thầm vào tai:

-Trốn mau đi, trốn mau đi ! Gia gia cùng má má không cứu được hài nhi đâu.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi la lên:

-Gia gia má má ư ? Ai là gia gia má má cháu ?

Nguyên Xung Hư đã nhắc đi nhắc lại mấy lần hai chữ “lệnh lang” , song Thạch Phá Thiên không hiểu “lệnh lang” là tiếng xưng hô con trai người đối diện, còn vợ chồng Thạch Thanh kêu chàng bằng “hài nhi” thì chàng lại cho là một danh từ thông thường để xưng hô người nhỏ tuổi, chàng không bao giờ ngờ tới vợ chồng Thạch Thanh lại nhận lầm mình là con trai được.

Giữa lúc ấy chàng cảm thấy sau lưng hơi tê thì ra Thạch Thanh đã dí mũi kiếm vào sau lưng chàng, y lên tiếng:

-Nhu muội ! Chúng không thể vì thằng súc sinh này mà phá hoại nghĩa khí sư môn. Gã không trốn được đâu.

Giọng nói của Thạch Thanh đầy vẻ đau khổ.

Mẫn Nhu cũng lòng đau như cắt, cơ hồ ngất đi. Bà hỏi bằng một giọng run run:

-Thật tình hài nhi không có thuốc cứu mạng hai vị sư bá kia ư ?

Linh Hư đứng bên Mẫn Nhu thấy bà sắc mặt xám ngắt thì nghĩ ngay bọn đàn bà có thể làm được hết mọi sự, y sợ bà động thủ ngăn cản hoặc bà vùng kiếm tự tử, y liền đưa năm ngón tay ra nắm lấy cổ tay bà để cướp lấy thanh trường kiếm.

Lúc này, Mẫn Nhu để hết tâm thần vào Thạch Phá Thiên, bà không lưu ý đến những chuyện chung quanh mình, vì thế mà Linh Hư đạo nhân đoạt được thanh trường kiếm trong tay bà một cách dễ dàng.

Thạch Phá Thiên thấy linh Hư khinh nhờn Mẫn Nhu liền la lên:

-đạo trưởng làm gì vậy ?

Chàng vươn tay trái ra toan đoạt lại thanh trường kiếm cho Mẫn Nhu.

Linh Hư vùng trườ ng kiếm lên chém bàn tay chàng.

Thạch Phá Thiên hạ thấp tay xuống, xoay lại toan nắm lấy cổ tay Linh Hư.

Đây là chiêu thức “Cửu Liên Hoàn” trong mười tám đường Cầm Nã Thủ mà Đinh Đang đã truyền dạy cho chàng. Chiêu thức này có chín lần biến cả thủy.

“Cửu Liên Hoàn” tuy là một chiêu cầm nã kỳ diệu, nhưng chụp thế nào được Linh Hư, một tay cao thủ trong chùa Thượng Thanh.

Y quát lên một tiếng:

-Hay lắm !

Đồng thời xoay kiếm lại gạt thì đột nhiên người y lão đảo rồi ngã lăn ra.

Nguyên chất độc trong bàn tay Thạch Phá Thiên đã nhân lúc chàng thi triển “Cầm Nã Thủ” mà xô ra. Linh Hư quát lên một tiếng rồi tự nhiên hít vào một hơi liền bị trúng độc.

Quần đạo cực kỳ kinh hãi, không tự chủ được lùi lại phía sau mấy bước. Đó là bản năng thiên nhiên của con người.

Ai nấy cả kinh thất sắc tưởng chừng như gặp ma quỷ.

Thạch Phá Thiên biết mình gây ra đại họa nữa. Chàng thấy quần đạo tuy lùi ra hưng đều lăm lăm cầm kiếm trong tay chuyển động thân hình vây chàng vào giữa.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Nếu mình muốn xông ra khỏi vòng vây tất lại làm cho người mất mạng.

Chàng đưa mắt nhìn Linh Hư thì thấy y hai tay ôm bụng xoa xít hoài, rõ ra người bị đau bụng không thể chịu được.

Nguyên quần đạo chùa Thượng Thanh đều nội lực thâm hậu không phải như quần chúng Thiết Xoa hội bị trúng độc là chết ngay lập tức, mà còn chống đỡ được mấy giờ.

Thạch Phá Thiên nhớ lại hai gã nghĩa huynh là Trương Tam, Lý Tứ sau khi trúng độc ở trong nhà đại sảnh cũng có những cử động giống hệt Linh Hư, sau đó Trương Tam dạy chàng phương pháp cứu trị rồi giải độc được cho hai gã.

Chàng liền nâng Linh Hư ngồi dậy.

Bốn mặt quần đạo vùng kiếm lên. Kiếm quang lấp loáng. Mọi người thủ thế tưởng chừng như muốn đâm tới người chàng.

Thạch Phá Thiên vội cứu người không có thì giờ để giải thích. Chàng đặt tay vào huyệt “Linh đài” ở sau lưng và tay phải vào huyệt “Đản Trung” trước ngực Linh Hư. Chàng theo phương pháp Trương Tam đã truyền thụ cho: Tay trái thúc đẩy chân khí vào người đối phương, còn tay phải hút chân khí.

Quả nhiên chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, Linh Hư thở phào một cái, y cất tiếng thóa mạ:

-Mẹ kiếp ! Thằng lỏi con này ... !

Mọi người nghe thấy đều nổi tiếng hoan hô như sấm dậy.

Linh Hư ngoác miệng ra mà chửi tục không xứng với phong độ của người xuất gia thanh tu. Nhưng chỉ một câu chửi này đủ khiến cho ai nấy đều biết rằng có thể vẫn hồi được tính mạng cho y.

Mẫn Nhu mừng quá đến sa nước mắt, nói:

-Hài tử ! Hai vị sư bá Chiếu Hư và Thông Hư trúng độc lúc trước, hài nhi mau đi cứu trị cho hai vị ...

Bà chưa dứt lời đã thấy hai đạo nhân ôm Chiếu Hư và Thông Hư đến trước mặt pt. Hai vị này chỉ còn thoi thóp thở.

Thạch Phá Thiên lại làm theo phương pháp vừa rồi. Nhưng hai vị này bị trúng độc khá lâu nên cứu trị mỗi người phải mất một quãng thời gian chừng chấy tàn nén hương mới hút được chất độc ra.

Chiếu Hư tỉnh lại rồi cũng lớn tiếng chửi:

-Mẹ quân chó má ! ...

Thông Hư còn chửi tệ hơn :

-Quân chó ... lớn mật dám dùng độc đánh đạo gia ! ...

Vợ chồng Thạch Thanh mừng rỡ khôn xiết. Tuy ba vị sư huynh mắng chửi động chạm đến mình, nhưng hai người cũng không lấy thế làm bất mãn mà chỉ cười thầm, nghĩ bụng:

-Ba vị sư ca đã tu hành bấy nhiêu, lúc bình thời còn giữ được chính khí như bậc cao sĩ có đạo, mà lúc nóng tiết lên cũng buông lời thô tục.

Quần đạo thấy Thạch Phá Thiên chữa sống được bọn Chiếu Hư thì lửa giận đã dịu xuống quá nửa.

Mẫn Nhu lại nói:

-Hài tử ! Nếu hài nhi có lấy hai tấm bài đồng thì trả lại Chiếu Hư sư bá đi. Má má không cần đâu.

Thạch Phá Thiên kinh hãi lắm bả hai tiếng “ má má ” ?

Chàng lấy bài đồng trong bọc ra trả lại Chiếu Hư rồi tự nói một mình:

-Bà là ... má má ta ư ?

thiên Hư đạo nhân buông một tiếng thở dài nhìn Thạch Thanh, Mẫn Nhu nói:

-Sư đệ cùng sư muội ! Chúng ta từ biệt nhau từ đây !

Lão biết rằng không còn có ngày gặp nhau nữa, nên không dùng câu “ hậu hội hữu kỳ ”. Lão nói xong dẫn quần đạo cáo từ đi ngay.

Thạch Phá Thiên ngơ ngẩn nhìn Mẫn Nhu, trong lòng đầy mối nghi ngờ.

Mẫn Nhu hai mắt đầm lệ, mỉm cười nói:

-Ngốc hài tử ! Người ... không nhận được gia gia cùng má má ư ?

Bà giang hai tay ra ôm chàng vào lòng.

Thạch Phá Thiên từ ngày hiểu biết nhân sự chưa được người nào thương mến chàng. Lòng chàng đối với Mẫn Nhu vừa cảm kích lại vừa kính yêu từ trước. Bây giờ chàng bỗng gặp cảnh sủng ái này thì trong lòng xiết bao xúc động, không biết nói thế nào cho phải. Hồi lâu chàng mới ấp úng:

-Thạch ... trang chúa là gia gia cháu ư ? Cái đó ...cháu không biết. Nhưng ... nhưng bà không phải má má cháu. Cháu đang đi kiếm má cháu đây.

Mẫn Nhu thấy Thạch Phá Thiên không nhìn nhận mình thì lòng như se lại cơ hồ sa lệ. Bà nói:

-Thật là đứa bé đáng thương ! Cái đó không đáng trách người. Vì cách mặt bấy nhiêu năm nên người không nhận được gia gia, má má nữa. Khi người rời Huyền Tố trang mới đứng đến bụng má má mà bây giờ người đã cao hơn cả gia gia cùng má má rồi. Tướng mạo người cũng biến đổi khá nhiều. Tối hôm gặp người trong miếu Thổ địa, nếu gia gia không biết trước người bị Bạch Vạn Kiếm sư phó bắt đi thì khó lòng nhận ra người được.

Thạch Phá Thiên càng nghe Mẫn Nhu nói càng lấy làm kỳ. Chàng bị Bạch Vạn Kiếm bắt đưa đến miếu Thổ Địa là việc có thực. Nhưng chàng chỉ biết mẫu thân chàng da mặt vàng ửng, khổ người thấp lùn và bé nhỏ hơn Mẫn Nhu nhiều. Khi nào chàng nhìn lầm được ?

Chàng ấp úng nói :

-Thạch phu nhân ! Phu nhân nhận lầm rồi. Cháu ... không phải ... là con phu nhân đâu.

Mẫn Nhu quay lại nhìn Thạch Thanh nói:

-Thanh ca ! Thanh ca hãy coi thằng nhỏ này này xem.

Thạch Thanh thấy Thạch Phá Thiên không nhìn nhận cha mẹ thì nghĩ thầm:

-Thằng nhỏ này cũng cơ mưu lắm đây. Gã không muốn nhận mình, hẳn là có thâm ý. Phải chăng gã đã gây nên đại họa ở thành Lăng Tiêu, hoặc làm điều càn rỡ ở bang Trường Lạc đến nỗi nhơ danh, gã không còn mặt mũi nào nhìn nhận cha mẹ nữa, hay là gã sợ mình trách phạt. Có khi gã lo để liên lụy đến mình cũng nên.

Y nghĩ vậy liền hỏi:

-Vậy người có phải là Thạch bang chúa ở bang Trường lạc không ?

Thạch Phá Thiên vò đầu bứt tai đáp:

-Ai cũng kêu cháu là Thạch bang chúa, nhưng thực ra không phải. Họ nhận lầm mà thôi.

Thạch Thanh lại hỏi:

-Vậy tên người là chi ?

Thạch Phá Thiên vẽ mặt băng khuôn đáp:

-Cháu không tên không họ. Má cháu thường kêu cháu bằng Cậu Táp Chủng.

Vợ chồng Thạch Thanh đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng nhận thất Thạch Phá Thiên nói thật, chứ không có ý lừa dối.

Thạch Thanh lại đưa mắt ra hiệu cho Mẫn Nhu rồi hai người lảng ra xa hơn mười bước.

Thạch Thanh nói:

-Nhu muội ! Thăng nhỏ này có đúng là Trung Ngọc không ? Chúng ta đã nghe nói Trung Ngọc làm bang chúa bang Trường Lạc. Nhưng người làm chúa tể một bang, khi nào lại ngờ ngẩn thế được ?

Mẫn Nhu ghen ngào đáp:

-Ngọc nhi xa lìa song thân đã mười mấy năm đứa nhỏ lớn lên thì thân hình cùng tướng mạo thay đổi rất nhiều. Nhưng, nhưng ... tiểu muội nhận định gã đúng là con chúng ta.

Thạch Thanh trầm ngâm rồi hỏi:

-Nhu muội có nghi ngờ gì nữa không ?

Mẫn Nhu đáp:

-Kể ra tiểu muội vẫn còn ngờ vực, nhưng không hiểu tại sao tiểu muội yin chắc gã đúng là con của chúng ta. Có điều vì lẽ gì tiểu muội không nói ra được.

Thạch Thanh sực nhớ ra điều gì liền hỏi:

-Ồ ! Đúng rồi ! Nhu muội có nhớ ngày trước con tiểu tiện nhân kia đã động thủ hại mình không ?

Đây là một vụ mà Mẫn Nhu căm hận suốt đời và cả hai vợ chồng bà không lúc nào quên, nhưng không muốn nhắc tới. Thạch Thanh cũng chỉ nói đầu hở đuôi có vậy thôi rồi không nói tiếp nữa.

Mẫn Nhu tỉnh ngộ đáp:

-Đúng rồi ! Để tiểu muội nói lại cho gã biết.

Bà lại bên khối đá lớn ngồi xuống, quay lại ngó Thạch Phá Thiên vẫy tay nói:

-Hài tử ! Lại đây ! Má má có câu chuyện muốn nói với hài nhi.

Thạch Phá Thiên vâng lời chạy lại. Mẫn Nhu trở phiến đá lớn bảo chàng ngồi xuống bên cạnh, rồi nói:

-Hài tử ! Lúc con mới lên hai, năm ấy má má bị một con nữ tặc đến gia hại. Gia gia con vắng nhà, mà má má lại sanh hạ em con chưa đầy một tháng, thì làm gì còn hơi sức để đối phó với nữ tặc.

Con nữ tặc này tặc tàn ác vô cùng ! Chẳng những ý định giết má má, mà còn muốn sát hại luôn cả con cùng em con nữa.

Thạch Phá Thiên khiếp sợ hỏi ngay:

-Thế rồi y có giết chết hài nhi không ?

Rồi chàng bật cười nói tiếp:

-Hài nhi thật là hồ đồ. Dĩ nhiên y chưa giết chết mới còn sống đến nay.

Mẫn Nhu vẫn không cười bà kể tiếp:

-Má má tay trái bông con, tay phải cầm kiếm liễu mạng. Con nữ tặc kia võ công thiệt là ghê gớm. Giữa lúc nguy cấp thì gia gia con vừa về tới nơi. Con nữ tặc liền phóng ra ba mũi Kim Tiền Tiêu. Má má hất được hai mũi đi, còn mũi thứ ba bắn trúng vào đùi con. Con gào khóc rầm lên, má má vừa hốt hoảng vừa mệt nhọc, ngất đi. Con nữ tặc thấy gia gia con về đến, liền bỏ trốn. Không ngờ y tàn độc dã man, giữa lúc y chạy trốn tiện tay bông em con đi. Gia gia con vội lại cứu cấp má má, trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ có đồng đảng của nữ tặc ẩn núp gần đây để viện trợ cho y sẽ thừa cơ giết má má, nên gia gia con không dám rượt theo. Vả lại gia gia con nghĩ rằng nữ tặc chẳng giết con nít làm chi, mà y bông đi chỉ là để hăm dọa.

Mẫn Nhu ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

-Ngờ đâu đến ngày thứ ba, con nữ tặc khi cho người đưa thi thể em con đến trả ... Hai thanh đoản kiếm còn cắm vào trái tim đứa con nít. Một thanh hắc kiếm và một thanh bạch kiếm. Trên hai thanh kiếm khắc tên gia gia và má má vào.

Mẫn Nhu nói tới đây thì nước mắt tuôn ra như mưa.

oOo